

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătinându-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cianădiei 3.

Se prenumeră și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipskani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Cu 1-a Ianuarie v. 1890

se începe

Abonament nou
la
„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (Posta-utalvány — Post-Anweisung.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonati vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fășile, în cari li s'a trimis dijarul până acuma.Administrațiunea dijarului
„Tribuna“.

Sibiu, 8 Ianuarie st. v.

Cu ocaziunea discuțiilor urmate în parlamentul României asupra proiectului de răspuns la mesagiul tronului dl Nicolae Ionescu, vorbind despre pozițiunea statului român față cu monarhia noastră, a emis, după-cum se vede din „Monitorul Oficial“, numărul dela 3 Ianuarie a. c., — următoarele vederi:

Noi nu sântem astăzi în tripla alianță pentru cuvântul, că atunci dl Șoimescu i-ar fi dîs patru la alianță; dar' d-sa nu-i dîce deocamdată decât tripla alianță și cere să ne *preparăm, ca la cas de războiu să fim alături cu Austria*.

Dela Berlin nu ni-se cere aceasta în cas, când ar intra Germania în războiu cu Franța; dar' dacă Rusia va fi aliata Franței, atunci sântem condamnați să fim aliați cu Austria.

Această politică este cea mai desastroasă pentru pozițiunea noastră. Cum! Să ne luptăm noi pentru a asigura influența în Orient a unei puteri, dela care în tot cursul istoriei noastre nu am avut decât rău! (Aplause.)

Dl or, ca să nu dîcã dl ministru că nu, fac parte dreaptă evenimentelor; eu aprețiez că suveranul cel mai gentelman este Împăratul Francisc Iosif, care a arătat bunăvoință pentru constituționalism chiar dela primul moment al suirii Sale pe Tron. (Aplause.) Dar' constituționalismul cel strănt al Ungurilor a acaparat Coroana habsburgică, și acest constituționalism fâfarnic apasă astăzi 3,000.000

de Români (aplaude), care sînt robi ai coroanei unguresci, și sînt atacați în existența lor morală și materială, așa încât noi, la această stare dureroasă nu putem să fim indiferenți. (Aplause.)

Cum am pute noi să ajutăm cu sângele nostru întărirea despotismului unguresc? (Aplause.)

Berlinul nu cere concursul nostru pentru el; dar' ne dă Austriei.

Aceasta inseamnă ducerea dlui Carp la Viena. (Aplause.)

Noi sîntem dați Austriei, ca și Italia, care a intrat în tripla alianță și care a făcut să înceteze toate simțămintele de irendentism; dar' noi nu putem să facem sacrificiul ultim al sfințelor noastre drepturi pentru mărirea Ungurilor. (Aplause.)

Prin urmare, să fie bine înțeles că aici într'un cas nu ne putem alătura cu Austria, întrucât ea are pe Unguri asupra Românilor. (Aplause.)

Aș dori să se explice în privința aceasta dl ministru de externe, pentru-că noi scim, că nimeni la Berlin nu cere cooperarea noastră; căci cei care au astăzi egeonia Europei sînt prea sus puși, ca să tracteze cu noi.

Au fost poate veleități de aceste odată; dar' astăzi nu mai sînt, astăzi nu e destine decât să ne lipim de Austria, și eu dîce, că este o imposibilitate morală ca noi să fim alături cu Austria, întrucât Români de acolo vor fi sub posesiunea sgrumătoare a Ungurilor.

Să nu creadă cineva, că eu voesc să se netedească Carpații, că voesc să se întindă regatul regelui Carol I. preste Transilvania și Bănat. Repuiez dela mine ideea unei asemenea cruceri; dar' dorese ceea-ce este just și legitim, ca 3,000.000 de Români să fie tratați ca oameni. (Aplause.)

Prin urmare vedeți, dl or, că chiar în afară de eventualitatea unei insurrecțiuni naționale a Românilor și numai în situațiune normală, dacă am fi alături cu Austro-Ungaria, noi avem dreptul de a cere mai întîu ameliorarea sortii Românilor și apoi să tratăm despre alianță.

Dacă sub Coroana habsburgică se pot produce de 20 și mai bine de ani atîtea acte de opresiune sub masca unui sistem numit constituțional, eu am oroare de *cuvintele fâfarnice*. (Aplause.)

Dl Nicolae Ionescu admite dar' dimpreună cu cei-ce susțin așea numita politică de alipire către puterile apusene, că România e împinsă și de unele din puterile europene și de unele din propriile ei interese spre monarhia noastră și că în cazul unui războiu dintre Rusia și Austro-Ungaria alianța României cu Monarhia noastră ar fi un lucru firesc. D-sa însă combatte ideea unei asemenea alianțe, fiindcă este o „imposibilitate

morală“, ca România să se lupte alături cu Austro-Ungaria, cîta vreme noi Români din țările coroanei ungare sîntem asupriți de guvernul ungar.

Aceasta, deși nu în aceeași formă, au mai dîs-o și alții: a dîs-o Mihail Cogălniceanu în discursul rostit în cameră când cu expulsările celor câțiva Ardeleni; a dîs-o, precum ne spunea „Pesti Napló“, dl I. Brătianu la Viena; a dîs-o T. Maiorescu în articolul publicat în „Deutsche Revue“ și reproduș de noi; a dîs-o, precum ni-a spus „Pester Lloyd“, cineva în „Kreuzzeitung“ din Berlin; am dîs-o, după toți acestia, până și noi.

Căci astăzi, când trăim în timp de pace și cîta vreme trăim în timp de pace, vorba nu poate să fie de încheierea vre-unei alianțe, de care monarhia noastră poate-că nici nu are trebuință, ci numai „să ne pregătăm“, pentru-ca alianța să fie cu putință: *această pregătire* o vor toți cei-ce cred, că în cas de războiu alianța se va impune.

Am așteptat dar' cu deosebită interesare să vedem răspunsul dat de dl Alexandru Lahovary, actualul ministru de externe al României. Căci deși aș dîce, că ministru, continuă, precăt scim, politica externă inaugurată de I. Brătianu și preconisată de „Junimistii“, domnul A. Lahovary timp îndelungat a fost socotit între oamenii de casă ai lui Hittrovo, și pentru noi, care nu numai ca Români, ci și ca supuși credincioși ai „suveranului celui mai gentelman“ combatem predominarea rusească, e foarte important să scim, cu ce fel de argumente combatte dl A. Lahovary pe dl N. Ionescu.

Eată, tot după „Monitorul Oficial“, răspunsul dlui A. Lahovary:

Este deja prea mult, că dela tribuna română, chiar un deputat, care nu ne prezentă decât înalta sa fantasie personală, să rostească asemenea atauri în contra unor mari puteri vecine și amicale. Noroc, că d-ta, dl Ionescu, nu reprezenti pe nimenia, și sînt fericit, că în momentul de față nu ai vorbit în numele nici chiar al unei fracțiuni de partid. Dacă este o destiune, care interesează pe toți Români deopotrivă și unde nu admit nici dreaptă, nici stîngă, nici liberal, nici conservator, nici radical, este destiune politice noastre exterioare. Ea este clară în sine și scopul ei este același. El viază în toate inimile și în toate cugetările Românilor. Noi vom a păstra independența și integritatea teritoriului nostru așa cum este astăzi. Vom căuta în timp de pace printr'o purtare corectă și prudentă să evităm ori-ce conflict politic cu vre-una din puterile Europei și mai cu seamă cu putericii nostri vecini.

„Trebuia să-l ciupelim mai de mulți, căci așa nu 'mi-a dat parte și nu poți scoate dela el crețari nici să-l omori.“

Dimineața Lae se abătuse pe la Ioța, beu un ciocan de rachi, apoi plecă la piață să deschidă șatra. Oameni erau puțini, „slabă Marță“, bombăni el, „și o să se schimbe vremea, că s'a muiat sarea în sărărită... cine scie cum va fi și țirgul la Dobra... și Sosi... mai bine mă duceam eu...“ Și de n-ecaz trimise după rachi. „Dar' tot am câștigat ceva...“, al dracului om Ioța asta, schimbă cărțile de nici nu veđi...“

Sătenii veniau pe la șatră, întrebau de preț, și scărpinându-se după urechie frîngeau opincile, dar' de cumpărat puțini cumpărau. Ear' Lae, când îi vedea frîngend, opincile îi venia să le sfarme măselele și pe la ameadi de n-ecaz închise șatra.

Norii se frământau în vîeduch înghițindu-se ca bălaurii și învîlmăindu-se întunecau lumina de credea că e amurgul serii; și cum încep vîntul să sufle, ploaia cădea în picuri mari.

Tîrgul se sparse și nu vedeați țipenie de om. Lae sgriburit și udat, tot mormăind, plecă la Ioța. „Tot era mai bine să mă fi dus eu la Dobra...“, ea ce scie...“ Birtașul prânđia, și dîce Lae și mîncă și tu cu mine...“

„Nu mîncă, scii că mie nu-mi place carnea de porc.“

„Dacă e de purcel tîner, gustă puțin... veđi, nu e bine că ai ascultat de mine...“

„Nu mîncă, scii că mie nu-mi place carnea de porc.“

„Nu mîncă, scii că mie nu-mi place carnea de porc.“

„Nu mîncă, scii că mie nu-mi place carnea de porc.“

„Nu mîncă, scii că mie nu-mi place carnea de porc.“

În timp de războiu, dacă se va întempla, vom face apel ear' la înțelepciunea ei, la patriotismul întregii națiuni, și vom vedea ce este de făcut într'o direcțiune sau în alta.

Puțin folos pentru noi, care ne așteptam la argumente noue pentru susținerea politice, la care aderăm.

E, înainte de toate, dar'o ar fi vorbind vre-un ministru din Budapesta despre „agitatori“ români.

Pentru domnul A. Lahovary Nicolae Ionescu, unul dintre cei mai distinși membri ai parlamentului român, profesor de universitate, membru al Academiei Române, fost ministru de externe al României, om bine cunoscut aici la noi și cu atît mai virtos în țara lui, e numai așa, — un oare-care Nicolae Ionescu, „care nu ne reprezintă decât înalta sa fantasie personală“, nu vorbesce „în numele nici chiar al unei fracțiuni de partid“.

Tot astfel ar pute să vorbească domnul A. Lahovary și despre M. Cogălniceanu, care el singur însemnează în viața poporului român mai mult ca multe din partidele țerii sale.

Noi vedem însă, că domnul N. Ionescu a fost des aplaudat, aplaudat atunci, când a făcut amintire despre „bunăvoința pentru constituționalism“ a Monarhului nostru, și aplaudat de câte-ori a accentuat „constituționalismul fâfarnic“ al actualilor consilieri ungari ai Majestății Sale.

Scotînd deci la iveală deosebirea aceasta, dl N. Ionescu n'a vorbit numai după „fantasia sa personală“, ci a exprimat un simțămînt împărțit de cei-ce-l ascultau și, — aceasta o dîcem noi, — a arătat, cum se împacă devotamentul cătră monarh al Românilor cu lupta, pe care sînt gata să o poarte până la cele din urmă consecuențe contra actualului regim ungar.

Ceea-ce dorim noi și ceea-ce trebuie să dorească și toți cei-ce ne iubesc e ca lupta aceasta să se curme cât mai curînd, în tot cazul cu mult mai înainte de isbucnirea sguđuirii, pe care nimeni n'o mai crede evitabilă.

Ar fi foarte rîu de noi, dacă am aștepta isbucnirea cîcînd meru: „Vom vedea atunci ce e de făcut!“ Căci, dacă lucrurile ar rămîne tot precum sînt, astăzi nu am pute să facem decât ceea-ce noi nu voim.

Ear' aceasta nu pot să o voescă decât cei-ce ar dor să fim surprinși de evenimente, *ca să poată profita de nemulțumirea noastră*.

Între acestia nu putem să-i socotim până chiar și pe frații nostri de preste Carpați.

„Buna zi“, — dete binețe un muncitor neamț, ud până la pele și plin de var pe haine, — „un ciocan rachi dai la mine, nici nu scit că aici este birt, dacă nu fi spus la mine...“ A, pofta, pofta, eu inche nu prânđi.“

Ioța drămboni din buze și îi aduse rachi, „bea, Șvabule, noroc, — și caută de te spal!“

„Che io spelat, dar' nu pot ceva capeta de muncare...“

„Măncă Șvabi“, — dîse Ioța și se uită rîcînd la Lae. Muncitorul înghiți odată din rachi și se uită la friptura de pe masă... „Dar' mă rog, capeta io ceva de muncare...“

„Du-te, — ba, stăi, stăi, capeți jupăne, capeți, dar' nu e gata, trebuie să aștepti până e gata, — papricaș de pui vrei?“

Ioța făcî semn lui Lae și ieșîră afară. „Mă Lae, ho, ho, ho, fac una, ho, ho, ho, ne mai făcută, ho, ho, ho.“

„Ce rîci ca un prost, spune ce vrei...“ Și Ioța abia stăpînindu-și rîsul îi spuse, că ieri a împușcat o cioară și o va da chirieșiei să o facă papricaș.

„Dar' fi om, Ioța...“

„Ba, tune-mi-și dracol în el de Șvab să tune, îi dau eu lui să-l bată joc de birtul meu, să dîcă că e fără firmă... firmă a... Lae, Lae firma-i gata...“ Și legîndu-se pe buturugile lui se osteni ca nici-odată în

De aceea nu e bun serviciul, pe care dl A. Lahovary i-l-a făcut regelui Carol I. rostînd acel „vom vedea ce e de făcut“, după-ce în camera României se vorbise despre „eventualitatea unei insurrecțiuni naționale a Românilor“.

Căci nu va crede nici un om serios, că dl A. Lahovary se teme, ca nu cumva să fie bănuț, că voescă să facă vre-o presiune în favorul Românilor din țările coroanei ungare. Gîndul unei asemenea presiuni ar fi atît de nebușec, încăt temerea de a nu fi bănuț de el nu poate să intre în inima unui om de serioșitatea dlui A. Lahovary.

Au fost însă, ba sînt chiar și astăzi mulți oameni serioși, care cred, că în România sînt cercuri politice, care se bucură de nemulțumirea ce ne agită pe noi, fiindcă speră, că în anumite împrejurări vor pute să profite de nemulțumirea aceasta spre a-i face monarhiei austro-ungare greutăți.

Noi ne-am fi bucurat prea mult, dacă și actualul ministru de externe al României i-ar fi dat oare-care silînță de a slăbi credința aceasta, care nouă ne strică foarte mult, ear' României nu-i folosesc nimic.

După priceperea noastră situațiunea e de astfel, că România, ori-și-care ar fi pozițiunea Românilor în regatul ungar, va trebui să-și desfășure în cel mai apropiat războiu toate puterile luptînd contra Rusiei.

Tot astfel și noi Români de aici, ori-și-care ar fi pozițiunea noastră în regatul ungar, numai într'o luptă contra Rusiei am pute să ne desfășurăm toate puterile.

„Eventualitatea unei insurrecțiuni naționale a Românilor“ ar pute să intre în combinațiunile celor-ce nu-i cunos destul de bine pe Români: pentru noi ea e exclusă.

Din contră, **piroteala** ce i-a cuprins pe Români din țările coroanei ungare în timpul celor din urmă doi, trei ani a devenit tot mai generală, și noi, care trăim aici și dăm tot ceea-ce e mai bun în noi, ca să-i ținem caldi pe frații nostri, vedem cu ochii, cum amoreața îi cuprinde încetul cu încetul chiar și pe cei mai reactivi dintre dînșii, încat nu le mai pasă de nimic.Ori-și-căt de înalți ar fi munții ce ne despart de frații nostri aș dîce mai fericiti ca noi, **piroteala** aceasta străbate preste culmi și prin strîmtoari și-i va cuprinde și pe dînșii, dacă nici chiar până astăzi nu sciu *„ce e de făcut“*.

Regele Carol I. a perdut ca aliat al țarului o provincie, dar' a câștigat o aureolă de glorie regală: are să peardă

viață, deschise ușa tinđii, luă cioara împușcată și plecă la chirieșia.

Preste puțin se întoarce gâfîind, — „pti, chirieșita nu-i acasă, ce să fac?...“ — „Scii ce, mă Ioța, nu-ți bate joc, nu face casnă cu bietul om, că cine scie cu cât amar își va fi câștigat el banii...“ — „Ba, dar' unde dracu s'o dus chirieșita... e, dar' tot... așa... cel puțin am găsit firma... scii mă, cum o să botez birtul? — La cioară! Așa, la cioară fi pun numele!“

Lae nu dîse nimic.

Și când se întoarce nana Iulia dela Timișoara, vîđu deasupra ferestrilor o firmă lungă de un metru și lată ca de un cot, vîpsită alb, ear' în mijloc zugrăvită o cioară și scris cu litere mari și negre: „Ospetăria la cioară!“

„Altă comedie“, dîse ea deschîcînd ușa curții, „să-l fi luat dracol de pe capul meu...“

Oamenii, înțelegînd taina firmei rîseră, ear' argășitorii veniau mai des și par'că le pria mai bine beutura, când Ioța le povestia, cum a vrut să pîcălească pe Șvab și cum apoi i-a venit gîndul să boteze birtul: „La cioară“, „nu-i firmă ca a mea în tot orașul“, striga el cu mîndrie sfîrșînd vorba.

Dar' erau și oameni, care dîcînd, că nu-i lucru cinstit dela birtaș să-și bată joc de oaspeți, fiindcă oaspeții cu multă sudoare câștigă banul, din care trăește el, nu mai puneau piciorul în birtul „La cioară“.

FOIȚA „TRIBUNEI“

Din lume.

Schîță
de Oreste.

(Urmare și fine).

Ioța aduse ciocanul de rachi și plecându-se preste masă șopti: „Lae, ai bani?“

„N'am, nu 'mi-a lăsat Sosi nici un crețar.“

Birtașul se puse pe scaun și pe sub masă dădu lui Lae câteva libre.

„Vasi a plecat la Dobra?“ întrebă el pe tată-seu.

„Plecat.“

„Na, la noapte ear' va fi pustie cafeneaua lui Wilner...“

„Și Jidovii vor numera ciasurile până se întoarce“, aduse Lae.

„Așa-i, bogății joacă nopți întregi și perd cu sutele în cărți și tot cei săraci sînt bicheri și cărțași!“

„Ai perde și tu, dacă ai avé“, grăi Ioța trîgîndu-i cu ochiul, „te-ai juca tu și pe crețari, dar' e dracol că n'ai...“

„Eu n'am?!“ răspuse Lae cu glasul omului, care înțelege semnul ce i-a făcut.

„Tu mă!“ se rîsti Ioța.

„Hai ne prîndem, că am!“

„Ai, să aduc dar' cărțile?“

„Adă-le...“

Ioța aduse două părechi de cărți sloioase de aceeași culoare; una o trînti pe masă, ear' cealaltă, uitându-se cu coada ochiului la tată-seu, o resfîră cu fața în sus pe năframa ce i-o întinse pe genunchi.

„Scoate dar' banii.“

Lae scoase libelele și le aruncă sdrîncînind pe masă. Tata lui Ioța se ridică puțin de pe scaun și se uită la libre.

„Mă, că tu ai bani...“

„Hai tată să-l pelegim.“

„Hai Ioța, dar' eu nu joc decât farbă și pe mic.“

„Bine, bine.“

Și începură să se joace. La început mergea cum mergea; Ioța perduse vre-o doi zloți, ear' Lae era la bani. În urmă tata lui Ioța perdea meru și i-i era ciudă, ear' birtașul îl lua în ris; și cum Ioța ridea mai tare, tatăl seu, perđîndu-și cumpătul, se înfocă și cerênd sume mai mari, perdea mai mult și Lae era în dobândă.

Pe la meș de noapte se sculară, bîtrînul nu mai avea bani.

„Fără bani nu jucăm“, îi dîse Ioța sculându-se.

„Nu vî fi frică, că nu cer împrumut dela voi, bicherilor“, și trîntind ușa tată-seu plecă acasă.

„De căt 'l-am tuns?“

„De 13 d'argint“, răspuse Lae numărănd banii.

„Puțin“, grăi Ioța luând din bani 8 fl.

și aureola aceasta, dacă în cel mai apropiat răsboiu nu va sta în fruntea unei oștiri, care intră cu toată inima și cu cel mai deplin avânt în foc.

Aceasta e pericolul, și preocuparea cea covârșitoare a noastră e, ca Românii să nu stee nepăsători și reci, când se va hotări soartea popoarelor din Orient.

Framântările din România.

II.

* Dându-și seamă despre propriile sale fapte, chiar și cel mai mărginit om e cuprins în cele din urmă de simțământul, că ceea-ce e cu desăvârșire individual în viața lui se reduce la foarte puțin. Căci deși fiesce-care dintre noi numai potrivit cu propria lui fire voește faptele, pe care le săvârșește, manifestarea voinței, adevărată faptă implinită, rezultă din împregiurările, în care o săvârșim. Cu toate dar', că firea rămâne totdeauna și pretutindena aceeași, viața se schimbă potrivit cu împregiurările, fiindcă nu pretutindena și totdeauna stănt cu puțință aceleași fapte.

De aceea e foarte greu să judecăm asupra faptelor săvârșite în împregiurări, care nu ne sânt destul de bine cunoscute, și noi sântem convinși, că mulți din cei-ce vorbesc cu indignațiune despre fapte săvârșite de frații noștri de preste Carpați ar săvârși aceleași fapte, dacă ar trăi la București, ear' nu aici, unde asemenea fapte nu sânt cu puțință.

Judecata dreaptă e cu toate aceste și în materie de fapte omenești cu puțință.

Fără-ca să mai scrutam de ce, oarecum prin instinct de conservare, sântem cu toții de acord, că avem să aprobăm intențiunea celui-ce săvârșește fapta, de care ne bucurăm, ear' nu fapta în sine, care nu are pentru noi decât însemnătatea unei întâmplări norocoase, dacă intențiunea nu poate să fie aprobată de noi.

Și atîrnă dela preocupările noastre, ce fel trebuie să fie intențiunile, pe care le aprobăm.

Noi Românii din țările coroanei ungare, silim să jefim cele mai bune puteri ale noastre într-o grea luptă pentru asigurarea condițiilor de dezvoltare națională, punem consciența națională românească mai presus de toate: Ținem dar' „Român verde“, „Român adevărat“, „Român bun“ și înțelegem „om vrednic de stîmna și de iubirea tuturor“: bună e deci pentru noi ori-și-ce faptă săvârșită din intențiune românească, în vederea înfloririi neamului românesc, chiar și dacă ea ar fi fost greșită.

Tot din acest punct de vedere judecăm și asupra faptelor săvârșite de frații noștri de preste Carpați: ele ne par bune, dacă presupunem, că au fost săvârșite cu intențiune românească, și rele, dacă avem cuvinte de a presupune, că nu românești au fost intențiunile celor-ce le-au săvârșit.

Ear' intențiunile nu se pot vedea, ci rămân totdeauna numai presupuse. Ne place, ce e drept, să presupunem, că toți Românii au intențiuni românești,

dar' faptele ne desmint prea adese-ori; stăm deci la îndoială față cu cei mulți și presupunem intențiuni românești numai la aceia, care timp îndelungat au lucrat, fără-ca să ne fi desmintit.

De aceea autoritatea luptătorilor bătrâni e atât de covârșitoare: 'i-am vădută timp de patruzeci, cincideci de ani lucrând și scim care le este firea și care sânt destoiniciile lor. Alții mai tineri ca dînșii pot să aibă o fire mai românească și destoinicii mai mari, dar' noi nu îi scim încă.

Ioan Brătianu s'a născută la 1822. Cei mai bătrâni dintre noi îl sciu din tinerețele lor ca june plin de avânt românesc, ear' ceialalți s'au pomenit în lume, când el era socotit între cei mai de frunte luptători ai românismului, și 'l-au vădută făcend alături cu cei dintăi ai țării sale întreaga istorie modernă a României. Astfel s'a înfipt în mintea noastră gândul, că intențiunile acestui om nu pot să fie decât românești; deci că faptele lui, ori-și-cum ar ieși ele, sânt bune în virtutea intențiunilor, cu care au fost săvârșite, și că oamenii, care s'au unit cu el și 'l-au ajutat în lucrarea lui, ori-și-cum ar fi ei altfel, sânt Români verși, adevărați, buni.

Și mai virtos se înfige în mintea noastră gândul acesta, când vedem, că nici unul dintre oamenii politici cunoscuți și stimați și de noi ai României, deși adversari ai lui Ioan Brătianu, nu stăruie pentru darea în judecată, ear' Mihail Cogălniceanu, cea mai puternică și mai strălucită ivire în viața modernă a Românilor, se ivese în mijlocul celor, pe care până ieri îi combatuse, ca să aperse în Ioan Brătianu onoarea țării sale.

Și totuși nu ne este iertat să punem măsura noastră asupra faptelor ce se petrec la vecinii noștri.

În România consciența națională românească nu e atât de covârșitoare ca la noi.

N'au trecut încă nici șeptedecei de ani, decând țările române erau atât de puțin românești, încât din Moldova și Muntenia s'a pornit mișcarea pentru eliberarea Greciei. Mai trăese încă în România oameni, care au luat parte la acea mișcare, trăesc cu atât mai virtos fiii lor, care nu toți s'au pătruns de consciența națională românească. De atunci și până în zilele noastre străini mulți afară din seamă s'au mai aşezat pe pământul românesc, și aji sânt cetățeni ai țării, și ear' mulți fii ai țării, Români din viață și străviță, s'au înstrănat de neamul lor fie în timpul protejii muscălesci, fie prin contactul necurmat cu compatrioții lor străini, fie în timpul petrecut în străinătate, unde 'și-au făcut studiile. Deși dar' mulți dintre cei-ce nu sânt de viață românească aji sânt identificați cu neamul nostru, tot sânt mulți, prea mulți în viața publică a României oamennii, care nu primesc lucrurile din punctul de vedere al neamului românesc, ci din al țării lor și n'au ajuns încă să înțeleagă, că statul român numai ca stat național românesc are rațiune de a fi.

Aceasta numai nu ne dă dreptul de a ni-i face urgisăi.

Ei nu ne sânt, ce e drept, frați adevărați, dar' pot să ne fie vecini buni, nu ne folosesc nouă nimic, dar' pot să fie de mare folos pentru țeara lor, căci sânt între dînșii mulți oameni înzestrați cu cele mai frumoase calități, caractere distinse, talente mari, individualități de o adevărată superioritate.

Singură consciența națională românească e într'insii mai slabă ca în noi și numai de aceea ei nu pot să simță deopotrivă cu noi, cum dușmanii neamului românesc se bucură de frământările ce se petrec aji în România și ce grea durere apasă asupra tuturor Românilor în fața acestor frământări.

Ioan Brătianu a făcut ceea-ce a făcut folosindu-se și de oameni nevrednici recurgend și la mijloace neieritate. Dacă ar fi adevărat aceasta, atunci rezultă pentru tot omul cu judecată, că a avut să realizeze gânduri mari în mijlocul unei țări pline de mișei.

Aceasta și numai aceasta poate să fie impresiunea, care se produce asupra întregii lumi, când tot numai oameni ca cei folosiți de Ioan Brătianu sânt astăzi puși ca acușatori în primul plan.

Impresiunea aceasta nu este nici în interesul țării, nici în al neamului românesc, căci în fața ei și adevăratul cetățean, și adevăratul Român rămâne cu ochii țintiți la pământ.

Mângăierea noastră e, că nu e adevărată impresiunea aceasta și că ea se va șterge cât mai curend.

O țeară plină de mișei nu poate să se ridice așa, cum s'a ridicat România.

Adevărul e numai, că elementele bune și românești, care sânt covârșitoare în România, nu toate au luat parte la lucrarea condusă de Ioan Brătianu, ci unele din ele, stând la o parte ori făcend-i greutăți lui Ioan Brătianu, au lesnit ieșirea în primul plan a oamennilor, cărora nu li-se cuvine loc în viața publică a unei țări amenințate și pe și în existența ei.

Ei sânt astăzi mai mult ca ori-și-când în primul plan, și nimeni n'ar pute să ne spună, cine mină și cine e mînat în goana ce se petrece în România.

Un lucru ar pute însă să ne fie pus mai presus de ori-și-ce îndoială: că între oamennii de stat, care stăpănesc situațiunea, sânt și patrioți adevărați și Români pătrunși de consciența națională, oameni, pe care noi ne-am deprins a-i pune sus și care vor fi înțelegend chiar mai bine ca noi, cât de mult perde România prin frământările ei de astăzi și ce frumos loc își vor asigura în istoria patriei lor, dacă vor isbuti să curme la timp aceste frământări.

Avend convingerea aceasta, putem să privim fără de îngrijare desfășurarea evenimentelor, căci numai cauza românească e ceea-ce va ieși în cele din urmă biruitoare.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 8 Ianuarie st. v.

Din parlamentul maghiar.

După o scurtă pauză de două zile din cauza îmbolnăvirii ministrilor de finanțe și de agricultură, dieta din Budapesta 'și-a reînceput activitatea Vineri în 17 l. c. prin dezbaterea bugetului ministerului de honveđi. În ședința de Sâmbătă a pledat baronul Ivor Kaas pentru întărirea graniței ostice înspre Rusia și a arătat îndetail, că în Austria se cheltuesc pentru fortificațiuni și alte scopuri militare cu mult mai mult ca în Ungaria. După el a vorbit dl Blasiu Orbán, care a făcut ceea ob-servare ingenioasă, că ministrul-șeședinte e un bacil ce roade la corpul națiunii. Ernest Tóth a polemizat cu Münich și Pulszky. După un răspuns din partea lui Münich a luat apoi cuvendul ministrul de honveđi, baronul Fejérváry, care a adresat înainte de toate opoziției întrebarea, că prin ce anume se manifestă decadența spiritului național la honveđime, și s'a încercat să liniștească pe Danezul Kaas cu privire la întărirea graniței înspre Rusia și în special cu privire la întărirea Ardealului. Ministrul a declarat, că el în faptă are de gând să convoace de aci înainte recruții în Martie. După el a vorbit Stefan Nagy, care 'și-a dat silința de a căuta motive pentru respingerea bugetului. Ședința s'a ridicat la 1½ ore după aceeași, amănându-se continuarea dezbaterii bugetului ministerului de honveđi pe astăzi.

Conferențele de împăcare din Viena.

Conferențele de împăcare ce decurg în Viena vor avé probabil un rezultat favorabil. În privința cesțiunii limbii, cel mai dificil punct, s'a efectuit deja o înțelegere. Eată ce se deșeasăză din Viena țiarului „Pester Lloyd“ cu data de 18 l. c. n.: Cu conferența de astăzi lucrările meritorice ale negocierilor de împăcare între Cehi și Nemiș s'au terminat, deoarece consultarea de mîne va fi consacrată singur numai redactării invoielor ce s'au făcut. Cestiunea curiilor s'a regulat astfel, că dieta va avé să consistă din trei curii și anume din curia Germanilor, din curia Cehilor și din curia marilor proprietari. Prin aceasta s'a ținut cont de punctul de plecare al Germanilor, deoarece Cehii au fost pretins, ca să se formeze numai două curii naționale și ca proprietarii mari să opteze, fiecare după naționalitatea lui, pentru una sau cealaltă din aceste curii. Cestiunea schimbării legii electorale s'a rezervat deliberrării dietei. Același lucru pare a se fi întemptat și cu cestiunea dreptului de veto al curiilor în toate afacerile naționale.

Raporturile dintre Turcia și Bulgaria.

Despre raporturile dintre Poartă și Bulgaria „Times“ primesce din Constantinopol împărțășirea, că în timpul din urmă a domnit acolo un fel de agitațiune în contra Bulgariei și că oamennii erau hotărâți să trimită un înalt func-

ționar la Sofia, spre a cere dela guvernul bulgar deslușiri despre pașii sei din urmă și în special despre pasul ce 'l-a făcut în privința împrumutului bulgar. După informațiunile aceleiași țiar, numai intervenții ambasadorului austro-ungar baron Calice e a se mulțumi, că marele-vezir, după-ce agentul bulgar Vulkovich a fost prezentat un raport îndetailat din Sofia, a șternut Sultanelui o nouă propunere, în urma căreia s'a abstat dela trimiterea unei misiuni la Sofia. Dar' Sultanol a însărcinat pe marele vezir să elaboreze un normativ, prin care să se reguleze toate cestiunile deschise dintre Poartă și Bulgaria.

Procesul de presă al „Luminătorului“.

(Raport special al „Luminătorului“.)

(Urmare din numărul 295 — 1899 al „Tribunei“.)

În fine acusatul Ioan V. Barciaru, avocat fiind, dacă voește să vorbească ceva, se ridică și făcă românește cam următoarele declarațiuni scurte: On, juriu de presă! Susțind cu toată hotărîrea și în toată integritatea lor cele-ce am declarat tot din acest loc la pertractarea din 31 Iulie, de astădată mă voiu restringe numai la unele obiecționări. N'am avut de gând să mă extind deloc în o cauză, în care on. curte cu jurăți din loc pe basa celor auđite și cetite s'a pronunțat odată destul de limpede. Însă trebuie să mă abat încâtva de propusul meu, nu pentru-că dl procuror de stat avea o deosebită plăcere a mă numi tot cu numele și a se adresa dela dreptul d-sale, n'am ce-i face, ci pentru-că dl procuror de stat în acea puternică pozițiune a sa, bag-seamă în lipsă de argumente și doveđi, care îi lipseasc pentru acusa sa, și-a luat refugiul la suspiciuni și vătămări neîntemeiate și neindreptățite.

Contra acestora protestez și nu le pot lăsa fără obiecționări.

Dl procuror de stat și de astădată susține, că am aștat la ură pe poporul românesc contra națiunii maghiare, și prin aceasta, declar, m'a vătămat aduce. Dacă acte și fapte concrete nu vor provoca nemulțumire, ură, dușmănie, eu prin vorbe sau prin scrieri n'aș fi în stare. Însă n'am făcut-o și nici n'am intenționat-o. Am studiat, am cetit și sânt conșcu de chemarea și de datoriința unui publicist onest și cu caracter, mai ales la noi, în țeara noastră, unde sânt a se obli, a aplana și a îndrepta așa de multe pentru înțelegerea reciprocă, pentru binele comun. Este contrar nusuințelor mele și o țin sub demnitarea mea și a ocupațiilor mele de a propaga ură între popoarele țării mele. Grijeșc de această treabă alții destui. Nu mă îndoesc, că o scie aceasta și dl procuror de stat.

Aji au trecut timpurile, unde se mai poate ajunge ceva statornic prin amenințări, terorisări și prigoniri de aceste mărune, cum e și acest proces de presă, mai ales față cu oameni la locul lor și conșcu de ceea-ce vreau să ajungă prin ostentile și jertfele lor.

Aji este timpul luptelor pentru principii, pentru idealurile cele mai înalte ale omenimii, pentru înmulțirea drepturilor și întinderea libertăților naționale. Eu ca scriitor român, cât de modest, încă sânt pătruns de această tenđență și cerința a civilizațiunii și a demnității omului pentru poporul român, de care mă țin și despre care doară nici dl procuror de stat în sufletul seu nu va susține, că este mulțumit, pentru-că ar fi fericit.

Mai departe dl procuror avú bunătatea a face frumoasa enunțațiune, că eu n'aș fi amic al statului unguresc și că dacă nu-mi place aici să-mi caut loc între frații mei francezi, italieni, români etc. Ori îi place ori nu lui procuror de stat, însă am să-i declar, că nu-i pot implini pofta. E drept, că aji aici stau lucrurile de așa, încât îi vine să iai lumea în cap. Însă eu nu am de gând să părăsesc de dragul nimănu țeara mea și a strămoșilor mei. Ci tocmai aici vreau să rămân, să lucrul să se poate la îndreptarea tiberurilor și spre binele țării, căci eu cred, că prelângă toate încordările, cum sânt ale lui procuror, ori chiar și contra nusuințelor sale, trebuie să sosească timpul înțelegerii și împăcării între popoarele acestei țări, fără care apropiere de pace nu-i vorbă și de prosperarea statului unguresc nici pomenire nu poate fi.

M'a durut dară, auiind din rostul și din scaunul unui procuror de stat chiar și aceste vătămări, care nici-decum nu pot contribui la ajungerea scopului ce crede dl procuror să se va atinge prin astfel de procedere.

Eară D-Voastre, dlur jurăți, judecați după cum v'ea să spună consciența, căci a mea este curată și sufletul meu deplin liniștit. Verdicitului ce veți pronunța nu voi denega stima convenită, căci sânt datat a respecta legile și

*) Reproducerea acestui raport a fost întreruptă din cauză, că însuși „Luminătorul“ a fost întrerupt publicarea lui. „Red. „Trib.“

Cerșitoarea dela Pont des Arts.

— Novellă —

de Wilhelm Hauff.

(Urmare.)

33.

Ea își terse lacrimile și, reculegându-se cu greu, începă să-i povestească: „Uite“, dîse ea, „se parea că soartea vitregă le a întocmit toate de așa, ca să mă făcă cât se poate de nenorocită. După-ce te-ai dus n'am mai avut nici o bucurie. Serile acele cu tine 'mi-au fost atât de scumpe. Uite, din primul moment, când ai cerut în limba dulce maternă bani dela prietenul tău, 'mi-a început inima a bate pentru tine. Ear' când cu marinimie atât de nesfârșită și atât de gingașe te îngrijai de noi, vai, atunci de multe-ori îmi venia să te strîng la piept și să-ți mărturisesc, că te iubesc ca pe o ființă mai înaltă. Nu sciu, ce 'mi-ar fi fost prea greu să fac pentru tine. Și cât de nobil, cât de marinimos te-ai purtat față cu mine! Te-ai dus, am plâns mult, căci un sentiment dureros îmi spunea, că ne-am despărțit pentru totdeauna. Țece zile după-ce ai plecat a murit s'ermana mea mamă. Ce 'mi-ai dat atunci a mai ajuns, ca să înormențez pe mama cu cinstea cuvenită. O damă, a fost contesa de Landskron, care ședea în vecini dela noi și a auđit de s'ermanele de noi, m'a chemat la sine. Ea m'a examinat din toate, a cercetat hărțile mamei, pe care a trebuit să 'le dau, și fiind mulțumită cu mine, m'a luat ca damă de societate la ea. Am plecat în călătorii. Nu voiu să-ți spun cum 'mi-a

săngerat inima, când a trebuit să părăsesc Parisul. Mai lipsiau numai patruspește zile până la timpul, în care aveai să te reîntorci; atunci la ziua întăiu m'aș fi dus la locul statorit, aș mai fi vorbit odată cu tine, 'mi-aș fi luat încă odată rămas bun! N'a fost să fie, ear' când am ieșit din strada St. Severin și am plecat preste bine cunoscuta piață de l'Ecole de Medicine, credeam că 'mi-se rumpe inima și 'mi-am đis: „Pentru totdeauna!“ Eduard, n'am mai auđit nimica de tine, numele nu 'ți-l sciam, ear' tu trebuia să fi uitat demult pe o cerșitoare! Trăiam din mila oamennilor străini, am îndurat mult amar, dar' l'am îndurat, căci nu acesta era lucrul cel mai dureros pentru mine. Ear' când contesa a venit în ținutul acesta la moșie, când Faldner a început a-mi face curtea, când am observat, că contesa are bunăvoința de a-mi-l recomanda ca pe o parte bună, sau poate 's-a fost urit și ei de mine, apoi am devenit soția lui, deși eu și așa numai odată am fost fericită și nu mai puteam spera, că voiu mai fi cândva, ear' celelalte au fost atât de indiferente“.

„S'ermană copilă! Cu Faldner acesta! De ce tocmai tu cu sufletul tău gingaș, cu sentimentele tale delicate, de ce tocmai tu să fii femeia lui, tu, care ai dreptul să pretinđi cel puțin o soartă mai nobilă! Dar' este așa; Ioșefino, eu nu mai pot, nu mai am voie să mai stau aicia nici o zi; ori-cât de moșic este, eu l'am numit odată prietenul meu, mă bucur acum de ospitalitatea lui, și chiar și dacă n'ar fi aceste, noi am'ndoi nu mai putem fi lalaltă fericiti!“ Era o durere nesfârșită în cu-

vintele aceste; sărută ochii frumoasei femei, numai pentru-ca durerea, care strălucia din ei, să nu-l moaie și mai mult.

„O, numai o zi încă“, șopti ea cu gingășie; „abia te-am aflat și vrei deja să fugi. Uite, dacă te duci, ear' se închide pentru vecie ușa fericirii mele. Voiu avé să sufer mult și de aceea trebuie să-mi adun câteva amintiri, din care să mă pot îmbărbăta în pustiel cel nesfârșit“.

„Ascultă, am să mărturisesc lui Faldner tot“, đise ținend după scurtă meditare, „am să 'le spun așa, încât să-l misce și pe ei; el și așa nu te iubesc, tu nu-l iubesci pe el și ești nenorocită; să 'mi-te deee mie. Casa mea nu este așa frumos situată ca și castelul acesta. Moșia mea se vede întreaga din balconul casei. Ai lăsa aici o avere mare, dar' dacă ai intra în casa mea, 'ți-aș face covor din mânele mele, pe pălmi te-aș purta, ai fi regină în casa mea și eu cea dintăiu slugă credincioasă a ta!“

Ea se uită cu durere cătră cer și începă să plângă mai vehement. „Da, dacă aș fi de o credință cu tine, apoi aș merge; însă noi sântem cununaiți după legea catolică, ear' aici numai moartea desperte! O Doamne, cătă nefericire aduc câte-odată legile! Ce fericire a fi la tine, și cu tine a grijă mereu de tine și prin dragoste gingașe a răsplăti în fiecare zi câte o părticică din binele ce 'l-ai făcut mie și iubitei mele mame!“

„Așadară totuși pentru totdeauna“, replică el trist; „așadară numai mîne și apoi adio pentru vecie!“

„Pentru totdeauna!“ șopti ea încet, strîgendu-l încă odată la buzele ei.

„Aici te găsesc, tirfă imbecilă“, strigă în momentul acesta un al treilea, care sta lângă ei. Am'ndoi săriră spăriați în picioare. Tremurand de mânia și sorășind din dinți de turbare sta baronul ținend într'o mână un bilet, ear' în cealaltă biciușca, care lovî șuierand frumosul găt al nenorocitei. Fröben îi prinse brațul și cu necăz îi smulse biciușca din mână aruncându-o departe. „Te rog“, đise el cătră baronul turbat „numai aici nu fă scene. Oamennii țării sânt în grădină; te desonorezi pe tine și-ți desonorezi casa prin asemenea scene“.

„Ce? strigă acesta, „nu este casa mea destul de desonorată prin persoana aceasta infamă, prin cerșitoarea aceasta, pe care am ținut-o în casă? Cređi că nu-i cunos scrisoarea? continua el arătand biletul; „iute, asta e o scrisoare de amor cătră domnul galant, cătră eroul romanului. Așadară cu o grisetă a trebuit să mă căsătoreșc, pe care ai susținut-o tu, ear' după-ce te-ai săturat de ea a trebuit să o facă bunul Faldner cocoonă; apoi după șese luni vîi ea din întemplant ca musafir ca să mă lungesci coarnele bărbatului. Asta ai să 'mi-o plătesci, nemeremicule; însă cerșitoarea aceasta se poate pune eară la Pont de Arts cu felinarul și cu farfuria, sau poate trăi din plata păcatelor ei. Am să pun slugile să 'mi-o scoată cu biciușcile din curte!“

(Va urma.)

sciu, că dreptatea v6 va îndemna s6 declara...

Dup6 aceasta președintele cu toat6 obiec...

CRONICĂ.

Ajut6oare împ6rătesc6. Maiestatea Sa Monar...

Numiri. Controlorul clasa a III-a La disla...

Statute aprobate. Ministrul reg. ung. de inter...

Transferari. Notarul Martin Kiss dela tribun...

Camera advocat6al6 din Cluj aduce la cunos...

Maghiariz6ri de nume. „Budapesti K6zlepy...

Ceremonia sfințirii apei s'a s6vșir6t alaltăier...

POSTA ULTIMĂ. (Telegramele 6iarului „Sieb.-Deutsch. Tageblatt“.)

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI“.

Viena, 20 Ianuarie n. Dup6 autenticarea...

Paris, 20 Ianuarie n. Boulangistii iau o colo...

Atena, 20 Ianuarie n. Toți membrii curții...

Turin, 20 Ianuarie n. În ombr6ntarea lui A...

Cluj, 20 Ianuarie n. Gendarmeria voia s6 are...

Pojon, 20 Ianuarie n. Din nou s'au sinucis...

Neoroloage. Primim urm6toarele anunțuri: Iosif...

Scire 6iaristic6. În locul decedatului Emeric...

Ducele de Aosta (Amandeus Ferdinand Maria) a murit...

Un voiagiu ciudat. Dilele aceste croitorului...

POSTA ULTIMĂ. (Telegramele 6iarului „Sieb.-Deutsch. Tageblatt“.)

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI“.

Viena, 20 Ianuarie n. Dup6 autenticarea...

Paris, 20 Ianuarie n. Boulangistii iau o colo...

Atena, 20 Ianuarie n. Toți membrii curții...

Turin, 20 Ianuarie n. În ombr6ntarea lui A...

Cluj, 20 Ianuarie n. Gendarmeria voia s6 are...

Pojon, 20 Ianuarie n. Din nou s'au sinucis...

Bibliografie. Acte și documente relative la Istoria renașterii României...

Întreg6a publicațiunea va fi de 7 volume în octav mare...

Se poate procura de-a dreptul, trimiț6nd prețul...

„Amicul Familiei“. 6iar beletristic și enciclopedic-literar cu ilustrațiuni.

„Familia“. Apare în Oradea-mare în fiecare Duminică...

LOTERIE. Trager6a din 18 Ianuarie st. n. Timișoara: 81 10 75 41 60.

C6lendarul 6ilei. 9/21 Ianuarie 1890. Iulian: Poliev.

Buletin meteorologic. Sibiu, 20 Ianuarie, 6 oare dimineața.

Din țear6, 18 Ianuarie, 7 oare dimineața.

Sosit6i în Sibiu. La 18, 19 și 20 Ianuarie n. Hotel „Neurhrer“.

Teatrul orașenesc în Sibiu. Abonament. Suspendu Nr. 23.

„Der Prob6heil“. Comedie în patru acte, de Oscar Blumenthal.

Economic. Furnizarea de boconci pentru armata de honveđi.

Exmitere spre scopuri de studii comerciale și industriale.

Parcelarea moșilor statului în România.

Societatea creditului fnciar rural din România.

V6muri de import în Bulgaria.

Nou imprumut rusesc.

Lips6 de rapit6 în Franca.

Insolvențe. Reuniunea creditorilor din Viena.

Piața din Brașov, 17 Ianuarie.

Prețul m6rfurilor.

Ș6rgui de rim6tori în Steinbruch.

Table with multiple columns: S6m6ințe, Prețuri per 100 kilogr., etc. Includes data for various goods like grain and oil.

Cursul pieței din Sibiu. Din 20 Ianuarie st. n. 1890.

Bursa de Budapesta din 18 Ianuarie st. n. 1890.

Bursa de Viena din 18 Ianuarie st. n. 1890.

Bursa de București. 18 Ianuarie. 4 oare p. m.

Un mijloc extern de efect surprinzător la reumatism, podagră, umflături traumatiche și de luxațiune, precum și la durerile reumatice de cap și de urechi, este așa numitul

REPARATOR.

Pe baza conspectelor statistice ale spitalului Rochus s'au făcut acolo cu reparatorul 136 de experimente, prin care în 7 cazuri s'a obținut îmbunătățire, în 129 de cazuri vindecare completă.

Se capătă prin postă din farmacia mea și în toate farmaciile din țară. Flaconul mare 1 fl., flaconul mic 50 cr.

GEORG KRIEGER. Farmacia la „Coroana ungară”. Budapesta, Kalvin-ter.

Un contabil harnic,

totodată și corespondent, care prelungă cea română posedă eventual și limba germană, se caută pentru o fabrică de spirit din România. Postul este durabil și se recer recomandățiunile bune.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiu.

A ieșit de sub tipar ȚINEREA VITELOR de Eugen Brote, president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC ÎN SIBIU

recomandă: Articolul de lege XXI. din anul 1886 DESPRE JURISDICȚIUNI, și articolul de lege XXIII. din anul 1886. DESPRE PROCEDURA DISCIPLINARĂ.

Nr. 28.506/VI. b.

Ordonanțe ministeriale pentru introducerea legii comunale (Art. XXII. din 1886.) Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII. din anul 1886 DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
... 45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1889.

Table with multiple columns showing train routes and fares between cities like Budapest, Arad, Sibiu, and others. Includes sub-sections for various lines and specific train types.